

Ár 2013, föstudaginn 25. október er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 42/2013**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 7. maí 2013, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 7. maí 2013. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 8. maí 2013, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dagsettu 10. maí 2013. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 24. maí 2013, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust með bréfi, dagsettu 12. júní 2013.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 20. og 27. september, 11. og 25. október 2013.

II.

Málsatvik.

Þann 17. janúar 2008 var „Lánsúmsókn. Fylgiskjal með skuldabréfi X “ undirritað. Greiðandi að láni að fjárhæð kr. 3.000.000 var A. Sóknaraðili var tilgreindur ábyrgðarmaður. Ráðstafa átti láninu til að greiða upp heimildir á reikningum Y og Z og bílalán hjá FF u.þ.b. kr. 96.000. Gert var ráð fyrir greiðslumati en reitir þess efnis voru fylltir út með kr. 0. Eftirfarandi kom fram á skjalinu: „*Ef skuldaábyrgð eða veð er sett til tryggingar fjárhagslegri skuldbindingu einstaklings, ber fjármálafyrirtæki samkvæmt “Samkomulagi um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga” (dags. 1. nóv. 2001) að meta greiðslugetu greiðanda, nema ábyrgðarmaður óski skriflega eftir því að það verði ekki gert. Samkvæmt samkomulaginu er þó ávallt skylt að meta greiðslugetu skuldara þegar ábyrgð ábyrgðarmanns á skuldum viðkomandi skuldara nemur meira en kr. 1.000.000,-. Þó er hjónum eða fólki í óvígðri sambúð heimilt að leysa fjármálafyrirtæki undan skyldu til greiðslumats, vegna ábyrgðar á skuldum hvors annars. Undirritaðir hafa kynnt sér upplýsingabækling bankans um sjálfskuldarábyrgðir.*“ Neðan við umræddan texta var

gert ráð fyrir að hakað væri við það hvort ráðgert væri að verja meira en helmingi lánsfjár til að endurgreiða önnur lán greiðanda hjá bankanum og að ábyrgðarmanni hefðu verið kynntar þær ráðagerðir. Þá voru reitir um að ekki væri óskað eftir greiðslumati eða að greiðslumat hefði verið framkvæmt og hvort að niðurstöður þess bentu til að greiðandi gæti efnt skuldbindingar sínar eða ekki. Ekki var hakað við neinn umræddra valmöguleika.

Þann 17. janúar 2008 var skuldabréf nr. X, að fjárhæð kr. 3.000.000, gefið út af A til FF. Varnaraðili hefur nú tekið yfir réttindi og skyldur FF skv. skuldabréfinu. Sóknaraðili tókst á hendur sjálfskuldarábyrgð á láninu.

Þann 17. janúar 2008 var skjalið „Niðurstöður greiðslumats“ undirritað af sóknaraðila og A. Fram kom að ráðstöfunartekjur samtals væru kr. 240.000, áætlaður framfærslukostnaður var kr. 57.800, áætlaður rekstrarkostnaður bifreiða var kr. 0. Áætluð greiðslugeta án tillits til lána var tilgreind kr. 182.200. Áætluð greiðslubyrði lána sem ekki yrðu greidd upp var kr. 61.289, áætluð greiðslubyrði væntanlegs láns var kr. 0. Til ráðstöfunar eftir framfærslu og greiðslu lána á mánuði var kr. 120.911. Eignir samtals voru tilgreindar kr. -95.000, núverandi skuldir sem ekki greiddust upp voru kr. 2.800.000, væntanlegt lán var kr. 0 og skuldir samtals voru kr. 2.800.000. Ráðstöfunarfé var tilgreint kr. -95.000.

Fyrir liggur að samkvæmt skattframtali 2008 var stofn til útreiknings tekjuskatts og útsvars kr. 296.019. Þá voru húsaleigubætur kr. 71.121. Samtals skuldir og vaxtagjöld voru kr. 3.200.930.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 7. maí 2013.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess að ábyrgðarskuldbinding verði felld niður vegna láns A hjá varnaraðila, upphaflega að upphæð kr. 3.000.000, dags. 17. janúar 2008.

Sóknaraðili kvartar yfir því hvernig staðið hafi verið að greiðslumati því í raun hafi aldrei verið möguleiki fyrir A að ráða við greiðslurnar. A hafi verið nýútskrifaður úr Kvikmyndaskóla Íslands þegar greiðslumatið hafi verið gert og hafi hann ekki verið búinn að fá vinnu. Stofn til útreiknings tekjuskatts og útsvars vegna tekjuársins 2007 hafi verið kr. 296.019. Skuldir skv. framtalinu hafi verið kr. 3.200.000 og með nýju skuldinni hafi þær verið orðnar kr. 6.000.000. Þannig hafi greiðslumatið verið gersamlega út í hött.

Sóknaraðili mótmælir að greiðslur A af skuldabréfinu um nokkurn tíma sanni að greiðslumatið hafi verið rétt. Greiðslurnar sýni einungis að hann hafi reynt að halda því í skilum hvernig sem hann hafi farið að því. Greiðslumatið miðist við þann tíma þegar það hafi verið gert en ekki seinni tíma atvik. Í þessu sambandi þurfi að benda á hvers vegna greiðslumat sé framkvæmt. Það sé gert til að minnka áhættu ábyrgðarmanna. Ábyrgðarmaður hljóti að eiga að geta treyst því að bankinn vinni faglega að greiðslumati, þ.e. skv. skjölum og staðreyndum er sýni að lántaki geti staðið við greiðsluloforð. Því hafi ekki verið til að dreifa í þessu máli. Greiðslumatið sýni alls ekki greiðslugetu lántakans.

Sóknaraðili bendir á að skuldin hafi myndast áður en greiðslumat hafi farið fram. Það sé brot á reglunum. Þegar greiðslumat hafi farið fram hafi einungis verið haft samband við sóknaraðila símleiðis þar sem honum hafi verið bent á að það væri hagkvæmast, þar sem vextirnir væru miklu hagkvæmari. Þá hafi honum ekki verið bent á að fyrri ábyrgðaryfirlýsing væri ekki í gildi, þar sem ekkert greiðslumat hafi

farið fram en skuldin hafi verið komin í kr. 3.000.000. Þá sé ljóst að sóknaraðili hafi skrifað undir niðurstöðu greiðslumats, en þar hafi engin skýring verið á þýðingu þeirrar undirskriftar. Sóknaraðili mótmælir því að þess háttar skjal hafi þýðingu þar sem ekki sé skýrt hvað skrifað hafi verið undir. Þannig undirskrift hafi enga þýðingu.

Þá bendir sóknaraðili á að hann hafi skrifað undir fylgiskjal með lánsúmsókn þar sem engin skýring hafi verið á inntaki undirskriftarinnar. Þar séu fimm gluggar og ekki krossað við neinn þeirra. Í liðnum greiðslumat séu liðir þar sem alls staðar sé núll fyllt inn. Undirskriftin sé því án inntaks. Þetta sýni ljóslega hvernig unnið hafi verið við lánveitinguna.

Sóknaraðili kveður það rangt að hann hafi kynnt sér bækling lánveitanda um sjálfskuldarábyrgðir. Þrátt fyrir að hann skrifi undir það hafi honum ekki verið afhentur umræddur bæklingur sem um sé getið í smáa letrinu. Mótmælir sóknaraðili því að undirskriftin hafi þýðingu. Engin skýring sé á inntaki undirskriftar undir lánsúmsóknina önnur en kannski að hann hafi kynnt sér bæklinginn. Á skjalinu séu fimm gluggar en ekki sé krossað við neinn þeirra. Þar af leiðandi felist engin skuldbinding í undirskriftinni eins og blasi við sé skjalið skoðað. Eins geti hann hafa verið að skrifa undir sem vottur.

Sóknaraðili telur það út í hött að starf ábyrgðarmanns skipti máli varðandi framkvæmd á greiðslumati. Það sé beinlínis rangt að hann hafi starfað sem lögmaður í þrjátíu ár og sýni sú fullyrðing hversu langt bankinn gangi í því að vinna málstað sínum trúverðugheit. Dómur Hæstaréttar í máli nr. 116/2010 hafi enga þýðingu því ábyrgðin þar snerti upplýsingar sem ábyrgðarmaður hafi haft í starfi sínu sem fasteignasali og hafi tengst ábyrgðaryfirlýsingunni. Sóknaraðili kveður starf sitt ekki skipta máli, enda hafi verið fúskað við greiðslumatið. Undirskrift hans sem ábyrgðarmanns sé fengin með röngu greiðslumati.

Sóknaraðili vísar til þess að því sé haldið fram að undirskrift á skuldabréfið gangi í berhögg við 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggerninga, þar sem skuldin hafi þegar myndast án þess að gætt hafi verið ákvæða samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga. Þá gangi undirskriftin einnig í berhögg við það samkomulag þar sem niðurstaðan úr greiðslumati sé út í hött og engin gögn sem styðji hana. Bankinn sé að verða sér út um ábyrgð á skuld sem skuldari hafi ekki nokkurn möguleika á að greiða.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað. Varnaraðili telur rétt að taka það fram að fullkomlega eðlilegt sé að gildar ábyrgðir standi óbreyttar þrátt fyrir að aðalskuldari fái greiðsluáðlögun. Sé ákvæðum gildandi reglna fylgt þegar ábyrgð sé veitt haldi sú ábyrgð gildi sínu þangað til hún sé annað hvort greidd upp eða felld niður. Í þessu tilfalli hafi ábyrgðin ekki verið greidd eða felld niður og því sé ekkert óeðlilegt að hún standi enn þá.

Varnaraðili mótmælir fullyrðingum sóknaraðila um að aldrei hafi verið möguleiki fyrir A að ráða við greiðslur lánsins, sem röngum. Líkt og útprent úr RB sýni hafi A greitt 28 gjalddaga af 70. Hafi A farið í greiðsluskjól á þeim tíma þannig að ekki sé hægt að segja að reynt hafi á það hvort hann hafi getað haldið bréfinu í skilum lengur en 28 mánuði, enda hafi honum þá verið óheimilt að greiða af kröfum sínum og kröfuhöfum verið óheimilt að taka við greiðslum. Þannig að ef aðalskuldari hafi aldrei átt að geta greitt af skuldabréfinu sé það heldur sérstakt að honum hafi

tekist að halda skuldabréfinu í skilum í hartnær helming lánstímans, í það minnsta sé ljóst að aðalskuldari hafi haft nægilegt ráðstöfunarfé til að standa í skilum með bréfið.

Bendir varnaraðili á að sóknaraðili byggji erindi sitt á því að skattframtal A sýni að útsvar vegna tekjuársins 2007 hafi verið kr. 296.019 og sé því greiðslumatið „út í hött“. Varnaraðili mótmælir þessum rökum enda sé samkomulagið orðað þannig að taka skuli tillit til „ráðstöfunarfjár greiðanda“ en ekki eingöngu tekna sem fram komi á skattframtali greiðanda. Ljóst sé að hugtakið ráðstöfunarfé nái yfir mun fleiri hluti heldur en laun eingöngu. Undir hugtakið megi færa t.d. styrki, bætur og fleira tilfallandi fé sem greiðandi hafi til ráðstöfunar, enda stangist það á við það að greiðandi hafi haldið skuldabréfinu í skilum í tæplega 3 ár á sama tíma og hann hafi átt skv. kvörtuninni að vera með kr. 24.668 á mánuði fyrir skatt (u.þ.b. 15.000 eftir skatt) en afborganir af skuldabréfinu hafi verið að lágmarki kr. 55.000. Þannig sé ljóst að samkomulagið hafi verið orðað eins og það hafi verið orðað til að unnt væri að meta aðila sem hafi sitt helsta viðurværi af t.d. styrkjum frá fjölskyldu. Af framangreindu sé því ljóst að staðhæfing sóknaraðila þess efnis að „*Greiðslumatið hafi verið gersamlega út í hött og aldrei möguleiki fyrir A að greiða*“ sé fráleit og með öllu ósönnuð með gögnum eða öðrum tækum sönnunargögnum enda sýni greiðslufirli að greiðslugeta hafi klárlega verið til staðar.

Bendir varnaraðili á að lántaki staðfesti að greiðslumatið hafi verið rétt og byggt á réttum upplýsingum. Hafi lántaki verið að blekkja bankann þá þurfi sóknaraðili að beina óánægju sinni að lántakanum en ekki lánveitandanum, enda sé ljóst að upplýsingaskylda lánveitanda hafi verið fyllilega uppfyllt í samræmi við ákvæði samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga. Ábyrgðarmaður hafi kynnt sér ákvæði skuldabréfsins, ákvæði upplýsingabæklings lánveitandans og niðurstöðu greiðslumats þannig að ekki verði séð að ábyrgðarmaðurinn geti borið við að varnaraðili hafi ekki fylgt skyldum sínum við lánveitinguna. Það sé þó ítrekað að ekki verði séð að greiðslumatið hafi verið byggt á röngum gögnum eða sviksamlegu athæfi lántaka þar sem að skuldabréfinu hafi verið haldið í skilum í tæplega þrjú ár frá útgáfu bréfsins. Þannig verði ekki annað séð en að greiðslumatið hafi sýnt rétta mynd af greiðslugetu aðalskuldara.

Varnaraðili vísar til þess að sóknaraðili sé lögmaður og hafi verið það í hartnær 30 ár. Hafi Hæstiréttur litið til þess þegar skuldbindingar álíka skuldbindingu sóknaraðila séu metnar, sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 116/2010, þar sem tekið hafi verið tillit til þess að ábyrgðarmaðurinn hafi bæði verið viðskiptafræðingur og löggiltur fasteignasali og að honum hafi því verið ljós sú áhætta sem hann hafi tekið með því að gangast í ábyrgðina. Í framangreindum dómi hafi ekki verið framkvæmt greiðslumat. Auk þess að vera lögmaður þá sé sóknaraðili íslenskur og lögráða einstaklingur og það eitt og sér ætti að staðfesta það að hann hafi verið upplýstur um alla þá hluti sem hann þurfi við ábyrgðarveitinguna.

Hvað varði þær skuldbindingar sem greiddar hafi verið með útgáfu skuldabréfs nr. X vísar varnaraðili til þess að ekki hvíli sú skylda á herðum bankans að greiðslumeta aðalskuldaranum við stofnun tékkareiknings. Sóknaraðili hafi ekki lagt fram gögn sem sanni að greiðslumat hafi ekki verið framkvæmt við stofnun þeirra skuldbindinga sem skuldabréfið hafi verið nýtt til að greiða inn á. Séu fyrirliggjandi gögn skoðuð sé ljóst að skuldabréfinu hafi m.a. verið ráðstafað inn á eftirfarandi skuldbindingar: Y, kr. 968.542, vanskil kr. 14.542, Z, kr. 1.675.31, vanskil kr. 192.311, Þ, kr. 94.786.

Varnaraðili telur ljóst að greiðslugeta hafi verið til staðar þegar A hafi gengist við ofangreindum skuldbindingum enda hafi lítil sem engin vanskil verið komin á

reikning nr. Y eftir tæplega tveggja ára notkun, á reikningi nr. Z hafi verið komin vanskil að upphæð kr. 192.311 eftir tæplega átta ára notkun og engin vanskil hafi verið á lánessamningi nr. Þ sem einnig hafi verið greiddur upp. Í raun hafi heildarvanskil verið kr. 200.000 og hafi útgáfa skuldabréfsins verið liður í því að bæta stöðu hans gagnvart varnaraðila og bæta vaxtakjör o.fl. til að koma í veg fyrir lögfræðinnheimtu síðar meir. Ekki sé óeðlilegt þegar varnaraðili bjóðist til að hjálpa viðskiptavini sínum líkt og gert hafi verið í tilfelli A að hann fái einhvers konar tryggingu fyrir því að sú hagræðing sem varnaraðili framkvæmi verði til þess að aðalskuldarinn standi við skuldbindingar sínar. Ljóst sé að án slíkra trygginga gætu viðskiptavinir varnaraðila misnotað samningsvilja hans með það að augnamiði að vinna sér inn ögn lengri frest frá lögfræðinnheimtu og því sem henni fylgi. Ekkert óeðlilegt hafi átt sér stað, hvorki við stofnun upphaflegu skuldbindinganna, útgáfu skuldabréfs nr. X né ábyrgðarveitingu vegna hennar og því sé engin ástæða til að fella ábyrgð vegna skuldabréfsins niður.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að gildi sjálfskuldarábyrgðar sóknaraðila á skuldabréfi nr. X, útgefnu af A til FF.

Samkomulag um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga er undirritað af Samtökum banka og verðbréfafyrirtækja f.h. aðildarfélaga sinna. FF var eitt þessara aðildarfélaga og leiðir varnaraðili í máli þessu rétt sinn frá því félagi. FF bar að fullnægja þeim skyldum sem á honum hvíldu samkvæmt samkomulaginu, sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 169/2012.

Umrætt samkomulag um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga tekur m.a. til þess þegar einstaklingur gengst í sjálfskuldarábyrgð, sbr. 2. gr. samkomulagsins. Samkvæmt 3. gr. samkomulagsins er fjármálafyrirtæki skylt að meta greiðslugetu greiðanda nema ábyrgðarmaður óski sérstaklega eftir því með skriflegum hætti að svo verði ekki gert. Fjármálafyrirtæki er þó ávallt skylt að greiðslumeta skuldara þegar ábyrgð ábyrgðarmanns á skuldum viðkomandi skuldara nemur meira en kr. 1.000.000. Samkvæmt 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins skal tryggt að ábyrgðarmaður geti kynnt sér niðurstöðu greiðslumats áður en hann gengst í ábyrgðina, enda liggi fyrir að greiðandi hafi samþykkt það. Bendi niðurstaða greiðslumats til þess að greiðandi geti ekki efnt skuldbindingar sínar en ábyrgðarmaður óskar eftir að lán verði veitt engu að síður, skal hann staðfesta það skriflega.

Í máli þessu liggur fyrir skjalið „Niðurstöður greiðslumats“, undirritað af sóknaraðila og A. Fram kom að ráðstöfunartekjur samtals væru kr. 240.000, áætlaður framfærslukostnaður var kr. 57.800. Áætluð greiðslugeta án tillits til lána var tilgreind kr. 182.200. Áætluð greiðslubyrði lána sem ekki yrðu greidd upp var kr. 61.280, áætluð greiðslubyrði væntanlegs láns var kr. 0. Til ráðstöfunar eftir framfærslu og greiðslu lána á mánuði var kr. 120.911. Eignir samtals voru tilgreindar kr. -95.000, núverandi skuldir sem ekki greiddust upp voru kr. 2.800.000, væntanlegt lán var kr. 0 og skuldir samtals voru kr. 2.800.000.

Enda þótt greiðslumatið væri þannig ekki alveg rétt útfyllt, var auðséð af því að greiðslubyrði væntanlegs láns, sem nam innan við 65.000 kr. á mánuði, rúmaðist innan þess sem skuldarinn réði við.

Af því skattframtali sem sóknaraðili hefur lagt fram verður ráðið að skuldarinn hefur þegið lán hjá Lánasjóði íslenskra námsmanna og er því ekki unnt að fallast á að

munur á skattskyldum tekjum hans samkvæmt skattframtali og þeirri fjárhæð sem lögð er til grundvallar í greiðslumati sýni fram á það hafi verið rangt eða geri það sennilegt. Þá er til þess að líta að bæði á lánumsókninni sem sóknaraðili undirritaði og á skjalinu „Niðurstöður greiðslumats“ sem sóknaraðili undirritaði einnig, er mjög skýrlega tekið fram að greiðslumatið sé byggt á upplýsingum sem umsækjandi hafi gefið á sína ábyrgð

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, um ógildinguna sjálfskuldarábyrgðar hans á skuldabréfi nr. X, útgefnu af A til FF, er hafnað.

Reykjavík, 25. október 2013.

Haukur Guðmundsson

Unnur Erla Jónsdóttir

Jóhann Tómas Sigurðsson

Sérálit Hildigunnar Hafsteinsdóttur og Geirs Arnars Marelssonar

Við erum ósammála niðurstöðu meirihlutans hvað varðar gildi ábyrgðar þeirrar sem hér um ræðir.

Í máli þessu liggur fyrir skjalið „Niðurstöður greiðslumats“, undirritað af sóknaraðila og A. Fram kom að ráðstöfunartekjur samtals væru kr. 240.000, áætlaður framfærslukostnaður var kr. 57.800. Áætluð greiðslugeta án tillits til lána var tilgreind kr. 182.200. Áætluð greiðslubyrði lána sem ekki yrðu greidd upp var kr. 61.280, áætluð greiðslubyrði væntanlegs láns var kr. 0. Til ráðstöfunar eftir framfærslu og greiðslu lána á mánuði var kr. 120.911. Eignir samtals voru tilgreindar kr. -95.000, núverandi skuldir sem ekki greiddust upp voru kr. 2.800.000, væntanlegt lán var kr. 0 og skuldir samtals voru kr. 2.800.000. Ráðstöfunarfé var tilgreint kr. -95.000.

Varnaraðili hefur enga grein gert fyrir því á hvaða gögnum greiðslumatið var reist. Hann hefur heldur engum stöðum rennt undir réttmæti þess. Þótt ekki verði gerðar kröfur til þess að fjármálafyrirtæki varðveiti til lengri tíma gögn, sem liggja slíkum greiðslumötum til grundvallar, verður að ætlast til að það geti upplýst um það á hvaða gögnum helst hafi verið byggt, sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 127/2013. Á þetta alveg sérstaklega við þegar forsendur greiðslumats virðast hæpnar.

Sóknaraðili hefur lagt fram skattframtal A 2008. Launatekjur hans árið 2007 voru tilgreindar kr. 311.580 og húsaleigubætur kr. 71.121. Engar fjármagnstekjur voru tilgreindar og engin peninga-, verðbréfa- og hlutafjáreign var tilfærð. Engar eignir voru tilfærðar en skuldir samtals og vaxtagjöld í árslok 2007 voru að fjárhæð kr. 3.200.930. Samkvæmt álagningarseðli 2008, vegna tekjuársins 2007, var stofn til útreiknings tekjuskatts og útsvars kr. 296.019.

Af framangreindu verður sú ályktun dregin að upplýsingar um launatekjur A og skuldir á greiðslumati séu í engu samræmi við upplýsingar um þessi atriði við síðustu skattskil áður en greiðslumatið var gert. Varnaraðili hefur ekki fært fram gögn sem styðja niðurstöðu framangreinds greiðslumats eða skýrt umræddan mun. Þá virðist ekki hafa verið gert ráð fyrir afborgunum umþrætts skuldabréfs eða stöðu skuldar þess.

Með vísan til framangreinds og miðað við skyldur sem á varnaraðila sem fjármálafyrirtæki hvíldu þegar greiðslumatið var gert og það traust sem sóknaraðili mátti hafa til vinnubragða fyrirtækisins, verður fallist á að vegna framangreindra atvika sé ósanngjarnt af varnaraðila að bera fyrir sig samþykki sóknaraðila á því að veita sjálfskuldarábyrgð fyrir tryggingarbréfinu, sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 127/2013. Í því sambandi skiptir staða sóknaraðila ekki máli, enda virðist greiðslumatið villandi um mikilvæg atriði og á vísan varnaraðila til dóms Hæstaréttar í máli nr. 116/2010 því ekki við.

Með vísan til 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda teljum við því rétt ógilda sjálfskuldarábyrgð sóknaraðila á skuldabréfi nr. X.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Sjálfskuldarábyrgð sóknaraðila, M, á skuldabréfi nr. X, útgefnu af A til FF, er ógild.

Reykjavík, 25. október 2013.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Geir Arnar Marelsson